

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA CURȚII (Camera a șasea)

7 iulie 2016*

„Recurs — Articolul 181 din Regulamentul de procedură al Curții — Concurență — Înțelegeri — Piața europeană a oțelului pentru precomprimare — Amenzi — Aprecierea capacității de plată — Orientările din 2006 privind calcularea cuantumului amenzilor — Competență de fond — Luarea în considerare a unor fapte ulterioare deciziei în litigiu — Principiile proporționalității și egalității de tratament — Dreptul la protecție jurisdicțională efectivă”

În cauza C-523/15 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 28 septembrie 2015,

Westfälische Drahtindustrie GmbH, cu sediul în Hamm (Germania),

Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG, cu sediul în Hamm,

Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG, cu sediul în Iserlohn (Germania),

reprezentate de C. Stadler, Rechtsanwalt,

recurente,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de V. Bottka, de H. Leupold și de G. Meessen, în calitate de agenți, cu domiciliul ales în Luxemburg,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a șasea),

compusă din domnul A. Arabadjiev, președinte de cameră, și domnii J.-C. Bonichot și E. Regan (raportor), judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere decizia luată, după ascultarea avocatului general, de a se pronunța prin ordonanță motivată, conform articolului 181 din Regulamentul de procedură al Curții,

dă prezenta

* Limba de procedură: germana.

Ordonanță

- 1 Prin recursul formulat, Westfälische Drahtindustrie GmbH (denumită în continuare „WDI”), Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG (denumită în continuare „WDV”) și Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG (denumită în continuare „Pampus”) solicită anularea, pe de o parte, a Hotărârii Tribunalului Uniunii Europene din 15 iulie 2015, Westfälische Drahtindustrie și alții/Comisia (T-393/10, denumită în continuare „hotărârea atacată”, EU:T:2015:515), prin care acesta a respins acțiunea în care au solicitat anularea și reformarea Deciziei C(2010) 4387 final a Comisiei din 30 iunie 2010 privind o procedură în temeiul articolului 101 TFUE și al articolului 53 din Acordul privind SEE (cazul COMP/38344 – Oțel pentru precomprimare), astfel cum a fost modificată prin Decizia C(2010) 6676 final a Comisiei din 30 septembrie 2010 și prin Decizia C(2011) 2269 final a Comisiei din 4 aprilie 2011 (denumită în continuare „decizia în litigiu”), precum și, pe de altă parte, a scrisorii directorului general al Direcției Generale Concurență a Comisiei din 14 februarie 2011 (denumită în continuare „scrisoarea din 14 februarie 2011”).

Cadrul juridic

- 2 Regulamentul (CE) nr. 1/2003 al Consiliului din 16 decembrie 2002 privind punerea în aplicare a normelor de concurență prevăzute la articolele [101 TFUE] și [102 TFUE] (JO 2003, L 1, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 167, rectificare în Ediția specială, 08/vol. 4, p. 269) prevede la articolul 23 alineatul (2):

„Comisia poate aplica, prin decizie, amenzi asupra întreprinderilor și asociațiilor de întreprinderi atunci când, în mod intenționat sau din neglijență, acestea:

- a) încalcă articolul [101 TFUE] sau articolul [102 TFUE] [...]

[...]”

- 3 Articolul 31 din acest regulament prevede:

„Curtea de Justiție are plenitudine de competență cu privire la acțiunile introduse împotriva deciziilor prin care Comisia stabilește o amendă sau o penalitate cu titlu cominatoriu. Curtea de Justiție poate elimina, reduce sau mări amenda sau penalitatea cu titlu cominatoriu aplicată.”

- 4 Punctul 35 din Orientările privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul articolului 23 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul (CE) nr. 1/2003 (JO 2006, C 210, p. 2, Ediție specială, 08/vol. 4, p. 264, denumite în continuare „Orientările din 2006”) prevede, sub titlul „Capacitatea de plată”:

„În circumstanțe excepționale, Comisia poate, la cerere, să țină seama de absența capacității de plată a unei întreprinderi într-un anumit context social și economic. Comisia nu acordă o reducere a amenzii într-un astfel de caz doar pe baza simplei constatări a unei situații financiare nefavorabile sau precare. Reducerea se poate acorda numai pe baza unor probe obiective potrivit cărora aplicarea unei amenzi, în condițiile stabilite de prezentele orientări, ar pune iremediabil în pericol viabilitatea economică a întreprinderii implicate și ar conduce la devalorizarea completă a activelor acesteia.”

Istoricul cauzei

- 5 Sectorul vizat de prezenta cauză este cel al oțelului de precomprimare (denumit în continuare „OPC”). Această expresie desemnează cabluri metalice și toroane din bare și tije laminate la cald, în rulouri cu spire nearanjate (fil machine) și, în special, oțelul pentru beton pretensionat, care este destinat pentru

realizarea balcoanelor, a piloților de fundație sau a conductelor și oțelul pentru beton postcomprimat, care este utilizat în domeniile arhitecturii industriale, arhitecturii subterane sau pentru construirea podurilor.

- 6 WDI, denumită anterior Klöckner Draht GmbH, este o întreprindere germană din sectorul siderurgiei care produce, printre altele, OPC. Începând cu 3 septembrie 1987, WDI este deținută în proporție de 98 % de WDV, care, la rândul său, este deținută în proporție de două treimi de Pampus de la 1 iulie 1997.
- 7 La 19 și 20 septembrie 2002, după ce a primit informații din partea Bundeskartellamt (Autoritatea federală din domeniul concurenței, Germania) și din partea unui producător de OPC cu privire la o încălcare a articolului 101 TFUE, Comisia a efectuat verificări în incintele mai multor întreprinderi.
- 8 La încheierea anchetei și după ce a respins cererea de clemență formulată de WDI, Comisia a adoptat, la 30 septembrie 2008, o comunicare privind obiecțiunile care vizează mai multe societăți, printre care figurează și recurente. Toți destinatarii acestei comunicări privind obiecțiunile au depus observații scrise ca răspuns la aceste obiecțiuni. La 11 și 12 februarie 2009, a avut loc o audiere, la care au participat recurente.
- 9 Paisprezece întreprinderi, printre care figurează și recurente, au invocat de asemenea o incapacitate de plată, în sensul punctului 35 din Orientările din 2006. Ele au prezentat justificări în susținerea acestei cereri.
- 10 Prin decizia în litigiu, Comisia a considerat că mai mulți furnizori de OPC încălcase articolul 101 alineatul (1) TFUE și, începând cu 1 ianuarie 1994, articolul 53 alineatul (1) din Acordul privind Spațiul Economic European din 2 mai 1992 (JO 1994, L 1, p. 3, Ediție specială, 11/vol. 53, p. 4), prin participarea la o înțelegere atât la nivel european, cât și la nivel național și regional, într-o perioadă cuprinsă între 1 ianuarie 1984 și 19 septembrie 2002. Comisia a considerat că Klöckner Draht, devenită WDI, participase direct la această încălcare pe toată perioada menționată. Comisia a reproșat de asemenea domnului Pampus, în calitate de administrator al Pampus și al WDI, că a participat în mod direct la mai multe reuniuni ale înțelegerii și că a dat instrucțiuni directe angajaților săi, chiar dacă s-a considerat că WDV și Pampus au exercitat o influență determinantă asupra WDI pe toată perioada în care acestea dețineau controlul asupra ei. În consecință, s-a aplicat WDI o amendă în cuantum de 46,55 milioane de euro. WDV și Pampus au fost considerate răspunzătoare în solidar pentru încălcarea amintită pentru suma de 38,855 milioane de euro și, respectiv, de 15,485 milioane de euro.
- 11 Prin decizia în litigiu, Comisia a respins, pe de altă parte, cererea recurențelor prin care au solicitat ca, în temeiul punctului 35 din Orientările din 2006, să li se acorde o reducere a amenzii ca urmare a luării în considerare a capacității lor de plată.
- 12 Cererea prezentată de recurente în vederea unei noi aprecieri a acestei capacități de plată a fost respinsă prin scrisoarea din 14 februarie 2011.

Procedura în fața Tribunalului și hotărârea atacată

- 13 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 14 septembrie 2010, recurente au formulat o acțiune având ca obiect anularea și reformarea deciziei în litigiu.
- 14 Prin înscrisul separat înregistrat la grefa Tribunalului la 3 decembrie 2010, recurente au introdus o cerere de suspendare a executării deciziei menționate.

- 15 Prin Ordonanța din 13 aprilie 2011, Westfälische Drahtindustrie și alții/Comisia (T-393/10 R, denumită în continuare „decizia judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii”, EU:T:2011:178), președintele Tribunalului a admis în parte cererea de măsuri provizorii prezentată de recurente, dispunând suspendarea obligației care era stabilită în sarcina acestora de a constitui o garanție bancară în favoarea Comisiei pentru a evita recuperarea imediată a amenzilor care le-au fost aplicate prin decizia în litigiu, cu condiția ca acestea să plătească instituției respective, pe de o parte, suma de 2 milioane de euro până la 30 iunie 2011 și, pe de altă parte, începând cu 15 iulie 2011 și până la noi dispoziții, rate lunare de 300 000 de euro la data de 15 a fiecărei luni, dar cel târziu până la pronunțarea deciziei în cauza principală.
- 16 În susținerea acțiunii formulate, recurentele au invocat nouă motive, dintre care doar al șaselea și al nouălea prezintă interes pentru prezentul recurs. Al șaselea motiv se întemeia în special pe o încălcare a principiului proporționalității, în sensul că Comisia nu ținuse seama de lipsa capacității de plată a acestora în decizia în litigiu. Al nouălea motiv se referea la aprecierea capacității de plată a acestora în scrisoarea din 14 februarie 2011, a cărei anulare recurentele au solicitat-o Tribunalului la 19 aprilie 2011.
- 17 Prin hotărârea atacată, Tribunalul, admitând aceste două motive, a anulat decizia în litigiu, în măsura în care prin aceasta se aplica o amendă recurentelor, precum și scrisoarea din 14 februarie 2011, pentru motivul că Comisia săvârșise în aceasta erori atunci când apreciasse capacitatea lor de plată. În exercitarea competenței sale de fond, Tribunalul, aplicând el însuși Orientările din 2006, a considerat totuși că recurentele nu erau îndreptățite să susțină că o reducere a amenzii trebuia să le fie acordată ca urmare a lipsei capacității lor de plată și, prin urmare, a stabilit amenda la un quantum identic cu cel care le-a fost aplicat în decizia în litigiu.

Concluziile părților

- 18 Prin recursul formulat, recurentele solicită Curții:
- cu titlu principal, anularea hotărârii atacate, în măsura în care le obligă la plata unei amenzi, sau anularea acestei hotărâri în totalitate și a deciziei în litigiu, în măsura în care prin aceasta li se aplică o amendă, precum și a scrisorii din 14 februarie 2011 și a amenzii înseși;
  - cu titlu subsidiar, reducerea amenzii aplicate prin această decizie sau anularea hotărârii atacate și trimiterea cauzei spre rejudecare la Tribunal pentru ca acesta să reducă amenda aplicată prin decizia în litigiu și
  - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată aferente procedurilor în primă instanță și în recurs.
- 19 Comisia solicită Curții respingerea recursului și obligarea recurentelor la plata cheltuielilor de judecată.

Cu privire la recurs

- 20 În susținerea recursului formulat, recurentele invocă trei motive. Primul motiv este întemeiat pe o încălcare a articolului 261 TFUE și a articolului 31 din Regulamentul nr. 1/2003, precum și pe o nerespectare a sistemului de repartizare a funcțiilor și a echilibrului instituțional. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea principiilor proporționalității și egalității de tratament. Al treilea motiv este întemeiat pe o încălcare a dreptului la protecție jurisdicțională efectivă.

- 21 În temeiul articolului 181 din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul este, în tot sau în parte, în mod vădit inadmisibil sau în mod vădit nefondat, Curtea poate oricând, la propunerea judecătorului raportor și după ascultarea avocatului general, să decidă să respingă recursul respectiv, în tot sau în parte, prin ordonanță motivată.
- 22 În speță, trebuie aplicată această dispoziție.

Cu privire la primul motiv

Argumentele părților

- 23 Prin intermediul primului aspect al primului motiv de recurs, recurentele reproșează Tribunalului că a încălcat limitele competenței sale de fond, întrucât nu s-a limitat să controleze decizia în litigiu prin eliminarea, reducerea sau majorarea cuantumului amenzii, ci a pronunțat o decizie autonomă prin care a aplicat o amendă care, în ceea ce privește capacitatea lor de plată, se întemeiază pe fapte noi, ulterioare deciziei în litigiu și scrisorii din 14 februarie 2011.
- 24 Astfel, Tribunalul, potrivit dispozițivului hotărârii atacate, ar fi „obligat” recurentele la plata unei amenzi. De asemenea, la punctul 302 din hotărârea atacată, Tribunalul ar arăta că cuantumul amenzii rezultă din propria sa decizie, în momentul în care aceasta este pronunțată.
- 25 În aceste condiții, Tribunalul ar fi încălcat sistemul de repartizare a funcțiilor și echilibrul instituțional, precum și dreptul la protecție jurisdicțională efectivă, substituindu-se Comisiei. Reformând decizia în litigiu prin anularea acesteia în măsura în care aplica o amendă, Tribunalul ar fi trebuit să constate că nu era necesar să modifice cuantumul amenzii.
- 26 Prin intermediul celui de al doilea aspect al primului motiv, recurentele reproșează Tribunalului că a statuat, la punctele 109, 302 și 335 din hotărârea atacată, că, pentru a aprecia capacitatea de plată a unei întreprinderi în cadrul exercitării competenței sale de fond, trebuie să se țină seama, în principiu, de situația care prevalează la data la care se pronunță. Astfel, Tribunalul ar fi derogat de la propria jurisprudență, astfel cum rezultă în special din Hotărârea din 14 mai 2014, Donau Chemie/Comisia (T-406/09, EU:T:2014:254).
- 27 În cazul în care Tribunalul ar avea dreptul să țină seama de o îmbunătățire a capacității de plată a justițiabililor intervenită ulterior anulării amenzii inițiale, ar rezulta de aici un efect descurajator pentru aceștia, incompatibil cu principiul statului de drept, și o încălcare a principiului rezervei jurisdicționale în privința autorităților administrative, care sunt mai în măsură să aprecieze situația de fapt. În orice caz, luarea în considerare a unor elemente ulterioare adoptării deciziei prin care se aplică o amendă ar trebui exclusă atunci când, precum în speță, această decizie a fost anulată tocmai în măsura în care aplică o amendă. Astfel, în cazul în care decizia în litigiu ar fi fost conformă cerințelor legale, Tribunalul nu ar fi trebuit să exercite un control de fond asupra acesteia.
- 28 Comisia susține că primul motiv, în ceea ce privește cele două aspecte ale sale, este nefondat.

Aprecierea Curții

- 29 Prin intermediul celor două aspecte ale primului motiv de recurs, care trebuie analizate împreună, recurentele arată, în esență, că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept, în sensul că acesta a aplicat o nouă amendă, ținând seama de elemente ulterioare adoptării deciziei în litigiu.

- 30 Trebuie amintit că sistemul de control jurisdicțional al deciziilor Comisiei privind procedurile de aplicare a articolelor 101 și 102 TFUE constă într-un control al legalității actelor instituțiilor prevăzut la articolul 263 TFUE, care poate fi completat, în aplicarea articolului 261 TFUE, precum și a articolului 31 din Regulamentul nr. 1/2003 și la cererea reclamanților, prin exercitarea de către Tribunal a unei competențe de fond în ceea ce privește sancțiunile aplicate de Comisie în acest domeniu (a se vedea în special Hotărârea din 10 iulie 2014, Telefónica și Telefónica de España/Comisia, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, punctul 42, și Hotărârea din 21 ianuarie 2016, Galp Energía España și alții/Comisia, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punctul 71).
- 31 Din moment ce își exercită competența de fond, instanța Uniunii este autorizată, dincolo de simplul control al legalității sancțiunii, să substituie, pentru stabilirea cuantumului acestei sancțiuni, cu propria apreciere, aprecierea Comisiei, autoarea actului în care acest cuantum a fost inițial stabilit (a se vedea în special Hotărârea din 21 ianuarie 2016, Galp Energía España și alții/Comisia, C-603/13 P, EU:C:2016:38, punctul 75).
- 32 În consecință, instanța Uniunii poate reforma actul atacat, chiar în lipsa anulării (Hotărârea din 3 septembrie 2009, Prym și Prym Consumer/Comisia, C-534/07 P, EU:C:2009:505, punctul 86), pentru a anula, a reduce sau a majora amenda aplicată (a se vedea în special Hotărârea din 26 septembrie 2013, Alliance One International/Comisia, C-679/11 P, EU:C:2013:606, nepublicată, punctul 104, și Hotărârea din 22 octombrie 2015, AC-Treuhand/Comisia, C-194/14 P, EU:C:2015:717, punctul 74).
- 33 Această competență este exercitată ținând seama de toate împrejurările de fapt (Hotărârea din 3 septembrie 2009, Prym și Prym Consumer/Comisia, C-534/07 P, EU:C:2009:505, punctul 86, și Hotărârea din 26 septembrie 2013, Alliance One International/Comisia, C-679/11 P, nepublicată, EU:C:2013:606, punctul 104).
- 34 Rezultă că instanța Uniunii își poate exercita competența de fond în cazul în care problema cuantumului amenzii este supusă aprecierii sale (Hotărârea din 8 februarie 2007, Groupe Danone/Comisia, C-3/06 P, EU:C:2007:88, punctul 62, și Hotărârea din 26 septembrie 2013, Alliance One International/Comisia, C-679/11 P, nepublicată, EU:C:2013:606, punctul 105), exercitarea acestei competențe implicând transferul definitiv către acesta din urmă a competenței de a aplica sancțiuni (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 octombrie 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij și alții/Comisia, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P-C-252/99 P și C-254/99 P, EU:C:2002:582, punctul 693).
- 35 În speță, în cadrul controlului său privind legalitatea deciziei în litigiu, Tribunalul, după ce a respins primul-al patrulea motiv, precum și al șaptelea și al optulea motiv invocate de recurente, a considerat, la punctele 285-332 din hotărârea atacată, că Comisia săvârșise erori în aprecierea capacității de plată a recurenților, în sensul punctului 35 din Orientările din 2006, și că aceste erori erau de natură să conducă la anularea, pe de o parte, a deciziei în litigiu, în măsura în care, prin aceasta a fost aplicată o amendă recurenților, și, pe de altă parte, a scrisorii din 14 februarie 2011.
- 36 La încheierea acestui control de legalitate, Tribunalul a considerat că era justificat să exercite, în speță, competența de fond. Aplicând, la punctele 333-358 din hotărârea atacată, Orientările din 2006, acesta a considerat, pe baza elementelor invocate de părți cu privire la situația financiară a recurenților, astfel cum evoluase după adoptarea deciziei în litigiu, că acestea din urmă nu erau îndreptățite să susțină că trebuia să le fie acordată o reducere a amenzii ca urmare a lipsei capacității lor de plată, pentru motive analoge celor avute în vedere la punctul 35 din orientările menționate, și că, prin urmare, recurențele trebuiau să fie obligate la plata unei amenzi într-un cuantum identic cu cel aplicat în decizia în litigiu.
- 37 În aceste condiții, Tribunalul nu a depășit în niciun fel limitele competenței sale de fond.

- 38 În cazul în care, desigur, exercitarea de către Tribunal a controlului său privind legalitatea deciziei în litigiu a determinat, în speță, anularea acestei decizii, în măsura în care prin aceasta Comisia aplicase recurentelor o amendă, această circumstanță nu implică nicidecum, contrar susținerilor acestora din urmă, că Tribunalul era privat, pentru acest motiv, de posibilitatea de a-și exercita competența de fond. Astfel, acesta ar rămâne sesizat pe deplin cu privire la problema aprecierii cuantumului amenzii, din moment ce recurentele solicitaseră în acțiunea pe care au formulat-o reducerea acestui quantum, în special ca urmare a lipsei capacității de plată, în sensul punctului 35 din Orientările din 2006.
- 39 Exercitându-și competența de fond, doar Tribunalul dispunea, în consecință, de competența de sancționare în privința recurentelor și, prin urmare, putea, pe baza elementelor invocate de părți și cu respectarea principiului contradictorialității, să modifice cuantumul amenzii care le-a fost aplicată prin decizia în litigiu.
- 40 Întrucât Tribunalul a substituit în mod legal, în acest caz, cu propria apreciere pe cea a Comisiei în ceea ce privește exercitarea competenței de sancționare, circumstanța că acesta a considerat oportun în cele din urmă să rețină un quantum al amenzii identic cu cel stabilit în decizia în litigiu nu are vreun efect asupra legalității acestei exercitări (a se vedea prin analogie Hotărârea din 3 septembrie 2009, Prym și Prym Consumer/Comisia, C-534/07 P, EU:C:2009:505, punctul 88).
- 41 Situația este aceeași în ceea ce privește utilizarea termenului „a obliga”, la punctul 358 și în dispozitivul hotărârii atacate. Astfel, din motivarea acestei hotărâri reiese corespunzător cerințelor legale că Tribunalul și-a exercitat competența de fond pentru a modifica cuantumul amenzii aplicate de Comisie în decizia în litigiu.
- 42 În ceea ce privește luarea în considerare de către Tribunal a unor elemente ulterioare datelor de adoptare a deciziei în litigiu și a scrisorii din 14 februarie 2011, trebuie amintit că, în speță, modificarea cuantumului amenzii rezultă din exercitarea de către Tribunal a competenței sale de fond.
- 43 Or, în acest cadru, instanța Uniunii este autorizată să țină seama, pentru a completa exercitarea controlului său de legalitate, de toate circumstanțele de fapt pe care le consideră pertinente, indiferent dacă acestea sunt anterioare sau ulterioare deciziei atacate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 martie 1974, Istituto Chemioterapico Italiano și Commercial Solvents/Comisia, 6/73 și 7/73, EU:C:1974:18, punctele 51 și 52, Hotărârea din 22 ianuarie 2013, Comisia/Tomkins, C-286/11 P, EU:C:2013:29, punctul 49, Hotărârea din 26 septembrie 2013, Alliance One International/Comisia, C-679/11 P, nepublicată, EU:C:2013:606, punctul 107, și Hotărârea din 17 septembrie 2015, Total/Comisia, C-597/13 P, EU:C:2015:613, punctul 41).
- 44 Astfel, respectarea principiului protecției jurisdicționale efective, principiu general al dreptului Uniunii care este prevăzut în prezent la articolul 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), impune ca instanța Uniunii să poată, în cadrul exercitării competenței sale de fond, să examineze toate problemele de fapt și de drept pertinente pentru litigiul cu care este sesizată (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 iulie 2013, Schindler Holding și alții/Comisia, C-501/11 P, EU:C:2013:522, punctele 35 și 36).
- 45 Situația se regăsește *a fortiori* atunci când, precum în prezenta cauză, exercitarea competenței de fond privește examinarea capacității de plată a întreprinderii în cauză. Astfel, în cazul în care instanța Uniunii nu ar putea aprecia această capacitate ținând seama de situația de fapt care prevalează în momentul în care se pronunță, ar putea fi obligată să refuze sau să acorde o reducere sau o anulare a amenzii datorate sau nedatorate de natură să cauzeze sau să provoace acestei întreprinderi un dezavantaj sau un avantaj concurențial nejustificat.

- 46 Or, potrivit unei jurisprudențe constante, capacitatea de plată a unei întreprinderi nu poate avea importanță decât într-un anumit context social, constituit din consecințele pe care plata amenzii le-ar putea avea în special pe planul unei creșteri a șomajului sau al unei afectări a sectoarelor economice în amonte și în aval ale întreprinderii în cauză (a se vedea în special Hotărârea din 29 iunie 2006, SGL Carbon/Comisia, C-308/04 P, EU:C:2006:433, punctul 106).
- 47 Astfel cum a statuat Tribunalul în mod întemeiat la punctul 302 din hotărârea atacată, această soluție se impune cu atât mai mult atunci când, precum în speță, recurentele au obținut din partea judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii suspendarea executării amenzii aplicate de Comisie până la pronunțarea hotărârii atacate.
- 48 În consecință, primul motiv trebuie respins ca vădit nefondat.

Cu privire la al doilea motiv

Cu privire la primul aspect al celui de al doilea motiv

– Argumentele părților

- 49 Prin intermediul primului aspect al celui de al doilea motiv de recurs, recurentele reproșează Tribunalului că nu a ținut seama, cu încălcarea principiilor egalității de tratament și proporționalității și contrar celor arătate la punctul 333 din hotărârea atacată, de toate condițiile relevante pentru calcularea amenzii, astfel cum au fost prevăzute la punctul 35 din Orientările din 2006. În special, Tribunalul nu ar fi avut în vedere nota de informare a Comisiei din 12 iunie 2010, intitulată „Lipsa capacității de plată în temeiul punctului 35 din Orientările din 1/09/2006 privind calcularea amenzilor aplicate în temeiul Regulamentului nr. 1/2003” [SEC(2010) 737/2], potrivit căreia luarea în considerare a lipsei capacității de plată a unei întreprinderi poate fi efectuată fie prin reducerea amenzii la o sumă pe care întreprinderea este în măsură să o plătească, fie prin plata eșalonată a amenzii pe o perioadă de la trei la cinci ani. Or, în speță, durata de plată a amenzii aplicate de Tribunal ar fi, ținând seama de planul de plată negociat în prezent cu Comisia și de plățile efectuate deja în temeiul deciziei judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii, de aproximativ 15 sau 20 de ani.
- 50 Astfel, potrivit practicii administrative în vigoare, atunci când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la punctul 35 din Orientările din 2006, Comisia ar reduce, în principiu, amenda la suma pe care întreprinderea în cauză este în măsură să o plătească în momentul adoptării deciziei sale.
- 51 În orice caz, chiar în ipoteza în care Tribunalul ar fi considerat oportun să adopte o soluție hibridă care asociază o reducere a amenzii aplicate cu o plată eșalonată a acesteia, ar fi fost necesar, pentru ca amenda să rămână adecvată, să se reducă cuantumul total al acesteia la o sumă maximă de 20 de milioane de euro, corespunzătoare sumei de 2 milioane de euro plătite deja în temeiul deciziei judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii și plății a 60 de rate lunare de 300 000 de euro, care trebuie plătite pe o perioadă maximă de cinci ani.
- 52 Comisia susține că acest prim aspect al celui de al doilea motiv este inoperant.

– Aprecierea Curții

- 53 Trebuie să se constate de la bun început că argumentele recurentelor, în măsura în care acestea reproșează Tribunalului că le-a aplicat o amendă a cărei plată eșalonată se întinde pe o perioadă excesiv de lungă, se întemeiază pe o interpretare eronată a hotărârii atacate, din moment ce Tribunalul nu a prevăzut și nici, *a fortiori*, nu a impus o plată eșalonată a amenzii.

- 54 În această privință, trebuie amintit că, potrivit deciziei judecătorului delegat cu luarea măsurilor provizorii, plata eșalonată a amenzii de care acesta a condiționat suspendarea obligației de a constitui o garanție bancară expira la data pronunțării hotărârii atacate. În realitate, se dovedește că durata plății amenzii pretinse rezultă dintr-un plan de plată care a fost negociat cu Comisia chiar de recurente, ulterior pronunțării acestei hotărâri.
- 55 În rest, în condițiile în care recurentele reproșează Tribunalului că nu le-a acordat o reducere a amenzii, trebuie să se constate că argumentele lor urmăresc să obțină din partea Curții o nouă apreciere a situației de fapt în ceea ce privește capacitatea lor de plată, care, cu excepția cazului denaturării acesteia din urmă, nu a fost invocată în speță ca fiind de competența Curții în materie de recurs (Hotărârea din 20 ianuarie 2016, Toshiba Corporation/Comisia, C-373/14 P, EU:C:2016:26, punctul 40).
- 56 În ceea ce privește practica decizională anterioară a Comisiei, trebuie amintit că aceasta nu servește drept cadru juridic cu privire la amenzile în materie de concurență și că deciziile referitoare la alte cauze nu au decât un caracter indicativ în ceea ce privește existența unor eventuale discriminări (Hotărârea din 10 iulie 2014, Telefónica și Telefónica de España/Comisia, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, punctul 189).
- 57 În consecință, primul aspect al celui de al doilea motiv de recurs trebuie respins ca fiind, în parte, vădit inadmisibil și, în parte, vădit nefondat.

Cu privire la al doilea aspect al celui de al doilea motiv

– Argumentele părților

- 58 Prin intermediul celui de al doilea aspect al celui de al doilea motiv de recurs, recurentele reproșează Tribunalului faptul că le-a rezervat, în exercitarea competenței sale de fond, un tratament discriminatoriu în raport cu celelalte întreprinderi care au obținut o reducere a amenzii în temeiul punctului 35 din Orientările din 2006, din moment ce niciuna dintre aceste alte întreprinderi nu a fost obligată la plăți eșalonate pe o perioadă atât de lungă.
- 59 În plus, Tribunalul ar fi încălcat și principiul egalității de tratament, în sensul că acesta ar fi apreciat capacitatea de plată a recurentelor la data hotărârii atacate, în condițiile în care acesta ar fi apreciat capacitatea de plată a celorlalte întreprinderi la data adoptării deciziei în litigiu.
- 60 Or, pe de o parte, toți destinatarii deciziei în litigiu s-ar fi aflat într-o situație comparabilă atunci când au depus cererea de reducere a amenzii în acest scop. În cazul în care Comisia ar fi apreciat în mod corect capacitatea lor de plată, ar fi redus amenda aplicată recurentelor, iar acestea nu ar fi fost constrânse să introducă o acțiune care să fi condus la o nouă obligare la plată, pronunțată de Tribunal la o dată diferită. Pretinsa inegalitate de tratament ar fi cu atât mai evidentă cu cât, la această dată, Tribunalul nu ar fi verificat aspectul dacă situația economică a întreprinderilor care au obținut o reducere a amenzii s-ar fi îmbunătățit.
- 61 Pe de altă parte, respingerea cererilor de reducere a amenzii depuse de recurente ar constitui deja o inegalitate de tratament care ar continua ca urmare a hotărârii atacate, din moment ce acestea au trebuit să conteste argumentele Comisiei, potrivit cărora dobânzile datorate pentru amenda aplicată de Tribunal curg de la data stabilită în decizia în litigiu, chiar dacă nu s-a constatat că condițiile prevăzute la punctul 35 din Orientările din 2006 nu erau îndeplinite la această dată.
- 62 Comisia arată că acest al doilea aspect al celui de al doilea motiv este nefondat.

– Aprecierea Curții

- 63 Trebuie amintit că principiul egalității de tratament constituie un principiu general al dreptului Uniunii, consacrat la articolele 20 și 21 din cartă. Rezultă dintr-o jurisprudență constantă că principiul menționat impune ca situații comparabile să nu fie tratate în mod diferit și ca situații diferite să nu fie tratate în același mod, cu excepția cazului în care un astfel de tratament este justificat în mod obiectiv (a se vedea în special Hotărârea din 12 noiembrie 2014, Guardian Industries și Guardian Europe/Comisia, C-580/12 P, EU:C:2014:2363, punctul 51).
- 64 Respectarea acestui principiu se impune Tribunalului nu numai în cadrul exercitării controlului său privind legalitatea deciziei Comisiei prin care se aplică amenzi, ci și în exercitarea competenței sale de fond. Astfel, exercitarea unei asemenea competențe nu poate da naștere, cu ocazia stabilirii cuantumului amenzilor care le sunt aplicate, unei discriminări între întreprinderile care au participat la un acord sau la o practică concertată contrară articolului 101 alineatul (1) TFUE (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 decembrie 2014, Comisia/Parker Hannifin Manufacturing și Parker-Hannifin, C-434/13 P, EU:C:2014:2456, punctul 77).
- 65 Cu toate acestea, în speță, în măsura în care recurente reproșează Tribunalului că le-a impus termene de plată discriminatorii, argumentele lor trebuie respinse ca fiind nefondate, pentru aceleași motive ca și cele prezentate la punctele 53 și 54 din prezenta ordonanță.
- 66 Pe de altă parte, trebuie să se constate că Tribunalul a statuat în mod întemeiat, la punctul 356 din hotărârea atacată, că luarea în considerare a unor elemente ulterioare deciziei în litigiu pentru aprecierea capacității de plată a recurenților în cadrul exercitării competenței sale de fond nu determină nicio discriminare în raport cu întreprinderile care nu au introdus o acțiune prin care să conteste aprecierea capacității lor de plată de către Comisie. Astfel, recurente nu se află într-o situație comparabilă cu situația în care se află acestea din urmă, din moment ce ele au introdus o acțiune în primă instanță (a se vedea în acest sens Hotărârea din 14 septembrie 1999, Comisia/AssiDomän Kraft Products și alții, C-310/97 P, EU:C:1999:407, punctele 49-63).
- 67 În consecință, al doilea aspect al celui de al doilea motiv de recurs trebuie respins ca fiind vădit nefondat.
- 68 Rezultă că al doilea motiv trebuie respins.

Cu privire la al treilea motiv

Argumentele părților

- 69 Prin intermediul celui de al treilea motiv, recurente reproșează Tribunalului că a omis să efectueze, cu încălcarea dreptului la protecție jurisdicțională efectivă prevăzut la articolul 6 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, semnată la Roma la 4 noiembrie 1950, și la articolul 47 din cartă, un control independent prin exercitarea unei puteri de apreciere complete, din moment ce ar fi considerat, la punctul 334 din hotărârea atacată, că aprecierea capacității de plată a recurenților trebuia să fie efectuată în raport cu cuantumul amenzii aplicate prin decizia în litigiu.
- 70 Exercițarea unui control autonom al caracterului adecvat al amenzii ar fi impus ca Tribunalul să examineze în mod distinct parametrii determinanți de calculare a acesteia, precum durata și gravitatea încălcării. Un control limitat la erori de apreciere nu poate fi considerat ca fiind suficient, cu atât mai mult cu cât exercitarea competenței de fond implică o procedură unilaterală, în cadrul căreia Tribunalul este chemat să substituie aprecierea Comisiei cu propria apreciere.

71 Comisia are îndoieli în ceea ce privește admisibilitatea celui de al treilea motiv de recurs, prin intermediul acestuia urmărindu-se exercitarea unui control asupra aprecierii faptelor. În orice situație, acest motiv ar fi nefondat.

Aprecierea Curții

72 Trebuie să se înlăture de la bun început îndoielile exprimate de Comisie în ceea ce privește admisibilitatea acestui al treilea motiv, din moment ce, prin acesta, recurentele reproșează Tribunalului că a săvârșit o eroare de drept în exercitarea controlului său asupra deciziei în litigiu.

73 În ceea ce privește temeinicia acestui motiv, este cert că Tribunalul, la punctele 121-265 din hotărârea atacată, a respins în întregime primul-al patrulea motiv invocate, prin care recurentele urmăreau, în esență, să conteste încălcarea constatată prin decizia în litigiu, precum și quantumul amenzii care le-a fost aplicată prin aceasta. În cadrul prezentului recurs, recurentele nu au invocat niciun argument pentru a contesta această parte din hotărârea atacată.

74 În aceste condiții, nu i se poate reproșa Tribunalului că a săvârșit o eroare de drept și că a statuat, la punctul 334 din hotărârea atacată, că, în lipsa unei erori de natură să determine nelegalitatea deciziei în litigiu, era adecvat să se aprecieze noua capacitate de plată a recurenților, având în vedere quantumul amenzii aplicate prin această decizie.

75 În consecință, al treilea motiv de recurs trebuie respins ca fiind în mod vădit nefondat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

76 Potrivit articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Articolul 138 alineatul (1) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, prevede că partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.

77 Întrucât Comisia a solicitat obligarea Westfälische Drahtindustrie GmbH, a Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG și a Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG la plata cheltuielilor de judecată, iar acestea au căzut în pretenții, se impune obligarea acestora la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a șasea) dispune:

1) Respinge recursul.

2) Obligă Westfälische Drahtindustrie GmbH, Westfälische Drahtindustrie Verwaltungsgesellschaft mbH & Co. KG și Pampus Industriebeteiligungen GmbH & Co. KG la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături